

ПЕРЕФОРМАТУВАННЯ ПОЛІТИЧНОЇ ОПОЗИЦІЇ В УКРАЇНСЬКОМУ ПАРЛАМЕНТІ: ПРИКЛАД 2014-2016 рр.

Манойло Д.О.

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут», м. Харків*

26 жовтня 2014 року відбулися позачергові парламентські вибори, які змінили, по-перше, розклад політичних сил, по-друге, співвідношення провладної коаліції та опозиції.

Під політичною опозицією ми розуміємо політичну партію чи групу політичних партій, які не взяли участі у формуванні вищих органів виконавчої влади, ставляться критично до політичної програми, запропонованої діючою владою, та сформулювали власну альтернативну програму дій, а також мають за основну мету конституційними методами досягти влади.

Не зважаючи на формування провладної президентської коаліції, можна побачити, що дана коаліція від початку була фракціоналізованою, і наприкінці 2015 – на початку 2016 років остаточно розформувалася.

Була утворена міжфракційна парламентська група «Єврооптимісти», яка ставить за мету змінити статус-кво системи, і яка, будучи формально членом коаліції, де-факто проводила рішення, що суперечили офіційній позиції коаліції та голосувала всупереч коаліційній згоді.

Так, ми можемо побачити традиційний для українського парламенту поділ на владу – опозиції не за критерієм приналежності до декларативно провладної або опозиційної партії, а за критерієм прагнення змінювати статус-кво системи чи залишити його таким, який він є.

Саме тому при аналізі української політичної опозиції нами використовується ресурсний підхід до визначення політичної опозиції, оскільки він унеможлиблює визначення опозиції на засадах самовизначення свого статусу партіями або їхньої приналежності до провладної чи опозиційної коаліції.

Також протягом вказаних років можна побачити згоду провладної коаліції та опозиційної партії «Опозиційний блок» в окремих ключових щодо розвитку держави питаннях, що так само підкреслює актуальність застосування ресурсного підходу.

Аналізуючи діяльність українського парламенту останньої каденції можна побачити принциповий розподіл на владу – опозицію за критерієм прагнення змінювати статус-кво системи, реформуючи її та виконуючи європейські вимоги, та бажання нівелювати реформування, замінюючи це штучним реформуванням законодавчої системи (на прикладі останнього голосування по законопроекті про електронні декларації №3755, який був необхідним для впровадження безвізового режиму).

Роблячи висновки, треба підкреслити такі особливості української політичної опозиції як її фрагментація всередині партій та єднання внутрішньопарламентських угруповань не навколо провладної чи антивладної позицій, а навколо прагнення до зміни статус-кво системи влади.